

Sygn. akt II CSK 183/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko Gminie Miasto Głowno
o podwyższenie renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca 970/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Dowodząc istnienia przesłanki pierwszej skarżąca twierdziła, że art. 60 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (jedn. tekst Dz.U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze zm.) nie przesądza o sukcesji generalnej organu założycielskiego likwidowanego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, a ponadto wyrażała wątpliwość czy następstwo takie obejmuje zobowiązania nieistniejące w chwili likwidacji. W odniesieniu do przesłanki drugiej skarżąca wyjaśniła, że potrzeba wykładni dotyczy tego samego przepisu, w odniesieniu natomiast do przesłanki ostatniej twierdziła, że o zasadności skargi kasacyjnej przesądzają wskazane w skardze podstawy kasacyjne.

Badając zasadność wskazanych przez skarżącą przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy zauważa, że art. 60 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (jedn. tekst Dz.U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze zm.) był już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i brak dostatecznych podstaw, aby uczynić go ponownie przedmiotem rozważań. W uchwale z dnia 14 lipca 2005 r. III CZP 34/05 (OSNC z 2006 r., nr 6, poz. 97) Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że przepis przesądza o istnieniu sukcesji generalnej organu założycielskiego w odniesieniu do zobowiązań i należności samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej po jego likwidacji.

Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął m.in. w wyrokach z dnia 2 grudnia 2004 r., V CK 106/04 i z dnia 1 kwietnia 2011 r. III CSK 181/10 (nie publ.) oraz Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 maja 2009 r. Ts 82/08 (OTK-B 2009/3/196). Następstwo prawne pod tytułem ogólnym przesądza więc o obowiązku pozwanej zaspokojenia roszczeń powódki mających źródło w delikcie, za który odpowiedzialność odszkodowawczą ponosił zlikwidowany samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. W tej sytuacji brak też podstaw do przyjęcia, że zachodzi potrzeba wykładni tego przepisu, nawet jeżeli sądy powszechne, przepis ten wykładają odmiennie niż uczynił to Sąd Najwyższy w powołanych judykatach.

W odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zauważyć należy, że skarżąca nie przedstawiła w tym zakresie samodzielnej argumentacji mającej służyć wykazaniu, że przesłanka ta w sprawie zachodzi. Podkreślić należy, że uzasadnienie podstaw skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) stanowią odrębne i niezależne elementy skargi, pełniąc w niej odmienną rolę, a zatem powinny być w skardze przedstawione oddzielnie, choć nie można wykluczyć, że podniesione w nich argumenty będą się częściowo powtarzać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Należy także zauważyć, że w skardze kasacyjnej zachodzi sprzeczność argumentacyjna - wskazania, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz oczywista zasadność skargi pozostają we wzajemnej sprzeczności. Istotne zagadnienie prawne występuje w sytuacji, w której na tle rozpoznawanej sprawy wyłania się abstrakcyjny problem prawny istotny dla rozwoju judykatury i jurysprudencji i z tego względu wymagający wypowiedzi Sądu Najwyższego, natomiast oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są zasadne bez potrzeby rozstrzygania jakichkolwiek, a więc tym bardziej istotnych zagadnień jurydycznych.

Obie przesłanki występują w stosunku wzajemnego wykluczania, przy czym brak podstaw do przyjęcia, że którakolwiek z nich w sprawie występuje.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek powódki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie został uwzględniony wobec powiązania go wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi. Podzielić należy prezentowany w orzecznictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z dnia 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.).